

Megtöretés – Viaticum

13. tábla

„Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40)

Az Eucharisziában a kenyér és bor színe alatt Krisztus törékeny, sebezhető és védtelen, méltósága mégis hatalmas, hiszen maga Isten van jelen benne, aki nagy bizalommal a kezünkbe adja önmagát. Ugyanígy szüleink, majd mi magunk is egyre törékenyebbekké, gyámolításra szorulóbbakká válunk.

„Az Eucharisziában megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz.”¹ Jézus azonosítja magát minden megtört életű, szükségét szenvedő emberrel „amikor beteg voltam meglátogatatok” „amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”² Nem karitatív munkát végzünk csupán, hanem magát a szenvedő Krisztust érintjük, amikor beteget ápolunk, gondozunk. „Addig kell szeretettel szemlélnetek az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust – tanítja Kalkuttai Szent Teréz anya nővéreinek –, amíg felismeritek és megszeretitek az úton fekvőben jelenlévő Krisztust.”

„Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen ésszerű hódolatotok.”³ „Minden ember élete egy szentmise, és benne mindenkinek a lelke egy ostya, amelyik a két szentmise között átváltoztatásra vár. Mindannyian áldozók és áldozatok is vagyunk egyszerre. Hétköznapjaink szeretet-oltárán nem kenyeret és bort, hanem saját magunkat kell Istennek és embertársainknak ajándékozni, egészen eléggő szeretetben. Ahogyan hívjuk a Szentlelket az adományokra, hogy Krisztus testévé és vérévé lehessenek, ugyanúgy le kell hívni életünkre a hétköznapok Szentlelkét, hogy neki szentelt örök áldozattá teghessen minket.”⁴

Isten eszközei vagyunk, amikor az éhezőknek, nélkülözőknek akar segíteni: Jézus bennünk és általunk

gyógyít, megerősít, vigasztal és találkozik a szenvedővel. Mi vagyunk az Ő fizikai teste a földön. Vagy úgy is fogalmazhatunk, hogy mi vagyunk az Ő „monitora”, aki megmutatja az Ő szeretetét a világnak. Hiába futnak a számítógépen legtökéletesebben a programok, ha a monitor nem működik, semmi hasznát nem lehet venni.

¹ Részletek Varga László: Megtört kenyér, megtört ember c. elmélkedéséből

² vö.: Mt 25,31-46

³ Róm 12,1

⁴ Részletek Varga László: Megtört kenyér, megtört ember c. elmélkedéséből

„Krisztus másképp gyógyít, mint egy evilági orvos. Nem marad kívül azon a szenvedésen, amit a beteg átél. Úgy enyhít rajta, hogy otthont vesz a beteg emberben, hogy vele együtt élje át és viselje el. Krisztus jelenléte megtöri a fájdalom okozta magányt. Az ember nem egyedül hordozza már ezt a próbatételt, hanem azonosul Krisztussal, felajánlja szenvedését az Atyának, és Benne részesévé válik az új teremtésnek.”⁵

A magunkhoz vett Oltáriszentség közli velünk Isten gondolkodásmódját, és arra indít, hogy adjuk oda magunkat másoknak. Amikor nálunk gyengébb személyt bíz ránk az Isten, azzal lehetőséget és felelősséget kapunk, hogy mi legyünk az Ő gyengéd és gondviselő eszköze. Gondozzuk, kísérjük, huszonnégy órában jelen vagyunk idős vagy sérült családtagjainknál. Hasonlít ez a huszonnégy órás szentségimádáshoz. Egymást váltjuk a betegágynál, vagy ha ezt nem tehetjük meg, ideig-óráig mások gondjaira bízunk a fizikai ápolást, de lélekben akkor is állandóan hordozzuk őket. Ez a házaspár összhangját, együttműködését és közös szolgálatát igényli. Gyakorlati és lelki összhang ez, amelyben a jelenlévő szentségi Jézus a forrás és a cselekvő erő is.

A betegágynál lelassul az idő, alig történik valami, mégis ez is az élet fontos része. Láthatatlan folyamatok, belső letisztulás, megbocsátás és bocsánatkérés, elengedés és megtérés következik be egy ilyen helyzetben. Nagyon fontos időszak ez a beteg és az ápoló életében is. Sokszor elegendő az odafigyelő, meghallgató jelenlét. Az emlékek sokasága törhet elő, és ez maga egy tisztulási, megkönnyebbülést előidéző folyamat. Különösen nehéz, amikor a betegség elfedi a beteg eredeti egyéniségét. Ha Jézus erejét hívjuk segítségül, Ő segít, hogy a régi személyiség méltóságában lássuk őt.

A sérült vagy beteg gyermeket nevelő házaspárok különleges lehetőséget kapnak azáltal, hogy gyermekük kiszolgáltatottságán keresztül ők is erősebben vágyódnak Jézus gyógyító és elfogadó szeretete iránt. Állandóan keresik gyermekük számára a szerető, elfogadó, fejlesztő, gyógyító környezetet. A szentségek által Jézus a „világ végezetéig” megígért jelenlétét élhetik meg. Ez megerősíti és bátorítja őket a kilátástalan helyzetekben, és tudatosítja, hogy sosincsnek egyedül a kereszthordozásukban. Nem lehet olyan nehéz helyzetbe kerülni, ahová Jézus ne tartana velünk.

⁵ XVI. Benedek pápa

Beteg és ápolója – egymás számára vagyunk a remény, az Isten állandó jelenlétének jele és eszköze. „Szükségem van az ő számára a te szeretetedre.” – mondja nekünk Jézus.⁶ A Mennyország felé tartunk, az Egyház pedig arra tanít, hogy az Eucharisztia viaticum, vagyis az utazók eledele, utazóké, akik hegymenettel, elakadással küzdenek. Nem tudjuk, mennyi van még hátra, de tudjuk, hogy Isten a táplálékunk, aki minket is arra hív, hogy váljunk szeretet-eledellé embertársaink számára.

Milyen krízisben tapasztaltam meg hogy a házastársammal együtt Krisztus segítő karja vagyok valaki számára?

Hogyan tudjuk együtt hordozni a szenvedőt?

Hol tapasztaltuk meg, hogy a gyengeségben felkaroltuk egymást, felkarolt az Isten?

⁶ T. Beller A szentmise mint életmise, Család – élő szentély, Családakadémia, 2003, 14.o.